

[Indenrigsministeren.]

viser i Retning af Forhandling imellem Københavns Kommune og de interesserede Omegnskommuner, og jeg kan heller ikke se andet, end at det vilde have været kloget og mere betimeligt, at man havde forhandlet med Kommunerne i Stedet for at skælde dem ud. Men naturligvis, enhver har sin Form, det faar være, og det skal jeg lade være, blot man kunde naa til et rimeligt Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby var i øvrigt ogsaa inde paa at tale om det samme. Det ærede Medlem talte om Indlemmelse, og jeg ved jo, at man giver Hovedstadskommissionen Skylden for, at denne Indlemmelse ikke har fundet Sted. Det kan man formentlig ikke gøre, men man kan naturligvis skælde Hovedstadskommissionen ud for, at den ikke har gjort sit Arbejde færdigt. Man kan sige, som rigtigt er, at den har siddet i 8—9 Aar, men man glemmer, at der var i alt Fald 5—6 af disse Aar, hvor Befolkningens store Flertal beskæftigede sig med helt andre Ting end netop Indlemmelse. Men i øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, naar det siges fra Københavns Kommune, at man har ventet længe, at Skylden derfor ikke alene er Hovedstadskommissionens. Mig bekendt har Sagen ligget i Københavns Borgerrepræsentation fra rundt regnet Maj til November, altsaa ca. et halvt Aar. Det kan Hovedstadskommissionen formentlig ikke bære Skylden for. Jeg kan altsaa ikke se, at Byggesituationen i og for sig tvinger til, at der omgaaende skal gennemføres det ene eller det andet. Jeg kan heller ikke se, at Københavns Kommune under Sagens hidtidige Forløb har haft særlig travlt, men paa den anden Side erkender jeg, at paa et eller andet nærliggende Tidspunkt maa Problemet tages op og afgøres. Dog maa det formentlig være rigtigt, at Hovedstadskommissionen ender sine Forhandlinger og fremkommer med et Forslag.

Saa takker jeg i øvrigt det ærede Medlem Hr. Kristen Amby for de venlige Bemærkninger til mig. Det er rigtigt, at jeg ikke er særlig glad for eller lykkelig over at skulle stikke Fingeren i Hvepsereiden, men paa den anden Side erkender jeg, at Livet maa leves, selv om det kan have sine Vanskeligheder at komme igennem det; det maa det ogsaa paa dette Omraade. Indenrigsministeriet, og jeg med det, er klar til, den Dag Problemet virkelig er der, at søge at naa frem til en Løsning af det.

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen sagde, at naar det hele ikke gik saa godt

— det har det ærede Medlem for Resten sagt nogle Gange før —, var Aarsagen bl. a. Planløshed. Jeg skal saamænd trøste det ærede Medlem med, at vi i Indenrigsministeriet og Bygningsdirektoratet i Dag sidder og arbejder med en Plan for indeværende Aars Byggeri og prøver paa at opstille et Program. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem for, at det er ganske overordentlig vanskeligt at gøre det. Der er ingen, der ved, hvornaar Teglværksproduktionen kan begynde, og der er derfor heller ingen, der ved noget som helst om, hvor mange Sten vi faar. Der er ingen, der kender Allokationerne for Kul eller Træ i indeværende Aar, og saa længe vi ikke kender alt dette, saa længe vi skal arbejde med alle disse ukendte Faktorer, kan vi ikke faa nogen endelig Plan over det hele. Men det, jeg kan sige til det ærede Medlem og allerede har sagt, er, at der fra Ministeriets og fra Regeringens Side vil blive sat ind med al mulig Kraft for at naa frem til det for Boligsituationen bedst mulige Resultat. Saa skal jeg i øvrigt kun sige til det ærede Medlem, at hans Ønske med Hensyn til § 8 om Bemyndigelse for Ministeren til at ændre Rentesatserne i op- eller nedadgaaende Retning er opfyldt, idet § 8 i Ministeriet har faaet en dertil sigtende Tilføjelse.

Til det ærede Medlem Hr. Søren Olesen skal jeg blot sige, at det efter min Mening ikke alene er upraktisk, men det er ogsaa umuligt at gennemføre en Ordning, hvorefter det er Kommunerne, der skal bevilge de Laan, som Staten skal give.

Leth Mouritzen: Med Hensyn til § 8, om hvilken Ministeren nu meddeler mig, at den opfylder det Ønske, jeg nærede, vil jeg blot gøre opmærksom paa, at naar jeg rejste Spørgsmaalet, var det, fordi Paragraffen er formet saaledes, at der staar i den, at Rentesatserne i Tilfælde af Ændringer paa Byggeomraadet kan forandres. Men da Ministeren nu har givet Udtryk for, at Opfattelsen skal være den, at Renten kan ændres, saafremt Forholdene i det hele gør det nødvendigt, kan jeg erklære mig tilfreds hermed.

Det glæder mig i allerhøjeste Grad, at man nu i Indenrigsministeriet er gaaet i Gang med at lægge en Plan for indeværende Aar. Efter at jeg saa mange Gange har efterlyst en Plan, er det rart at høre, at man nu efterhaanden er gaaet i Gang med dette Arbejde. Jeg vil dog gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg er klar over, at det er overordentlig vanskeligt at lægge en saadan Plan, idet der er saa mange